

[Lange.]

der, som det her er Tilfældet, ikke er naaet et Resultat, som Arbejderne og Arbejdsgiverne kan samles om, fastsatte Lønninger, som nationaløkonomisk kunde holde. Men det ønsker man jo ikke, og jeg erkender ogsaa, at det vilde være meget vanskeligt at gøre det.

Det, der fra vor Side tilsigtes ved det Forslag, vi har stillet i det andet høje Ting, og som vi ikke har fremsat som et Ultimatum, er, at Rigsdagen ikke skal tage Parti mellem de to stridende Parter og i Særdeleshed ikke paa Forhaand skal tage Parti for den ene Part, men at man skal have en retslig Afgørelse gennem Voldgift, en Afgørelse, der falder sammen med den Fremgangsmaade, der tidligere er benyttet, og som efter vor Mening maa siges at være den eneste rimelige og naturlige Maade at tage Sagen paa fra Rigsdagens Side.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet stillede jo ikke i Udsigt, at der var meget Haab om, at en Forhandling i et Udvalg kunde føre til noget Resultat. Den højtærede Statsminister sagde, at man stillede sig aldrig afvisende over for Nedsættelse af Udvalg, men det, jeg spurgte den højtærede Statsminister om, fik jeg intet Svar paa. Jeg skal derfor gentage mit Spørgsmaal: Er man villig til, hvis jeg stiller Forslag eller der fra anden Side stilles Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, at gaa ind i en Forhandling, hvis Resultat skulde blive, at den Konflikt, der her er Tale om, løses gennem en Voldgiftsavgørelse?

Gunnar Fog-Petersen: Det er vor Opfattelse, at de to store Samfundsfaktorer: Arbejderne, organiserede paa den ene Side, og Arbejdsgiverne, organiserede paa den anden Side, som Tiden er gaaet, som Udviklingen har formet sig, er kommet til at staa hinanden saa nær, har en saa nøje Føling med hinanden, at der aldrig mere kan blive nogen virkelig Afstand mellem dem, og at de Stridspunkter, som vil være dem imellem, derfor i Fremtiden vil være af en saadan Art, at hvis de paa Grund af Stejlhed eller Stædighed eller Mangel paa Ævne til helt at finde hinanden ikke selv kan opnaa et endeligt Resultat, da burde der i Samfundet være en Voldgift, som indgik i vor Arbejderlovgivning som et fast Led, der altid var til Stede og var egnet til at afgøre saadanne Stridigheder, det vil sige løse Knuderne op eller, om fornødent, hugge dem over. Dette er vort Synspunkt, og dette Synspunkt ændres ikke, hverken til den ene eller anden Side, forskubbes

eller ikke ved den Stilling, vi tager over for et bestemt Tilfælde som det, der foreligger for os i Dag, hvor der er Tale om en Konflikt i en Virksomhed af en saadan Karakter, at alle ved, at den ikke kan standse, men skal holdes i Gang. Dér er det for os det ene afgørende, at det bliver gjort, som skal gøres, nemlig at den bliver holdt i Gang.

Derfor vil jeg sige til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch), at det slet ikke er noget Offer for mig at tage denne Stilling i den foreliggende Situation. Det ærede Medlem mindede om den Konge, som i sin Tid sagde, at Paris var vel en Messe værd. Ja, men det er jo ikke Paris, der er Tale om i dette Tilfælde. Det er det ærede Medlems og hans Venners Tilslutning, og hvor værdifuld den end kan være i denne Situation, og hvor megen Pris vi end sætter paa den, saa er den dog ikke af en saadan Betydning, at det kunde falde mig ind at skifte Konfession i den Anledning. Derimod maa man ofte i Livet, naar man staa over for Nødvendigheden, over for dette at skulle træffe en Beslutning og handle afgørende, sætte et eller andet Skriftsted til Side, hvis det er i Vejen for det, som skal gøres. Og det er den Situation, der foreligger ved denne Lejlighed.

Hvorvidt der er en Mulighed for ved Forhandling at naa til et Resultat, der kunde samle hele Rigsdagen, eller ikke, har Forhandlingen, som den hidtil har formet sig, ikke givet nogen positiv Vejledning om. Den højtærede Statsministers Udtalelser er det mest positive, der er sagt i Aften i den Henseende. Derfor har jeg Indtrykket af, at det ikke er saa alvorligt ment, som det kunde lyde til, hvad der siges fra anden Side i denne Forbindelse. Der er heller ikke megen Realitet deri, for enhver kan sige sig selv, at naar en Voldgiftsdomstol nedsættes og skal arbejde paa Baggrund af det, der hidtil er sket i Sagen, saa kan dens Afgørelse, som Forholdene er i Landet, som Forholdene er i Rigsdagen, som Forholdene er i hele Arbejdssituationen, med de store Overenskomster, der er gennemført, og navnlig naar Forholdet er det, at Slagteri-arbejdsgiverne ikke engang har været i Stand til at tage virkelig positivt Standpunkt til Sagen paa deres Delegeretmøde, ikke komme til at fjerne sig saa meget fra Forligsmandens Forslag, at der er nogen som helst Mulighed for, at det betyder en Forringelse eller en Forbedring hverken til den ene eller til den anden Side. Derfor vil det nærmest være en politisk Manøvre, som kun kan faa den Betydning — hvis der er en Mulighed for den —, at hele Rigsdagen